Temps Pasqual - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 15/05/2011 - 09:00

Ac 2,14a.36-41
1 Pe 2,20b-25
Jn 10,1-10

No sé quin efecte ens hauran fet les paraules de l'evangeli que acabem d'escoltar. La majoria de nosaltres no haurem tingut gaire contactes immediats amb ramats i pastors. Potser tenim algun record bonic d'haver-nos trobat amb un pastor i el seu ramat en ambient rural en temps de vacances. O potser ni això: només recordem haver vist algun ramat com a fons d'un paisatge mentre circulàvem a gran velocitat per alguna carretera rural. Jesús, en canvi parlava de pastors i de ramats en uns ambients que vivien majoritàriament de la ramaderia menor, i on els ritmes diaris venien marcats per la sortida dels ramats de bon matí i la tornada al vespre a recollir-los en la pleta. Jesús parla sovint de ramats i pastors subratllant diversos aspectes d'aquesta realitat quotidiana. La situació del ramat amb el seu pastor li semblava molt adient per referir-se a la relació entre els seus i ell mateix. "Jo sóc el bon pastor, i vosaltres les meves ovelles", diu en un altre lloc. És una relació de confiança: el pastor les estima, les protegeix i té cura d'elles. Les coneix molt bé, una a una, particularment: fins i tot cada una té el seu nom. Per a nosaltres les ovelles d'un ramat semblen totes iguales i no sabríem distingir-les. El pastor les distingeix una a una, sap la seva història, li procura el que ella particularment necessita. Per altra banda, les ovelles tenen com consciència del seu lloc natural en el ramat, en el grup que formen com a comunitat guiada i protegida pel pastor. "El Senyor és el meu pastor, no em manca res", deia jaun antic salm d'Israel, que després han repetit generacions de cristians en moments de tribulació. Un ramat és una imatge ben senzilla d'una comunitat congregada, estimada i protegida pel seu pastor.Per altra banda, si el pastor coneix, estima i protegeix les seves ovelles, aquestes han de romandre en el ramat, sense abandonar-lo, sense deixar-se esgarriar. Aquesta al·legoria del pastor i les ovelles vol ser, sobretot una al·legoria de la necessitat de fidelitat en la comunitat. El fragment que avui hem llegit ho remarca particularment: hi pot haver falsos pastors - de fet "lladres" - que volen destruir la comunitat del ramat per aprofitar-se'n. No ens hem de deixar seduir per res ni per ningú que ens vulgui apartar de la comunitat amb el nostre ramat i el nostre pastor. Les ovelles han de saber "reconèixer la veu del seu pastor" i distingir-la de la de l'estrany que entra per fer mal. És notable l'observació que aquí fa l'evangelista: "Jesús els parlava amb aquest llenguatge, però ells no entengueren el que volia dir". Potser el mateix ens pot passar a nosaltres ara. Però almenys hem d'acollir la paraula de Jesús com un avís per al moment oportú en el que potser ho entendrem millor. Hem estat avisats: hi ha forces disgregadores de la comunitat amb Jesús i entre nosaltres. En un món molt egoista, perquè està molt marcat pel pecat, no ens hem de deixar seduir per qualsevol proposta, sinó que hem de mantenir-nos fidels a les propostes de Jesús, que són les de mantenir-nos en la fidelitat al Pare del cel vivint en l'efectiva fraternitat dels seus fills en la terra. Hi ha propostes disgregadores del ramat,disgregadores de la fraternitat: tot el que sigui afirmar-nos a costa dels altres, desentendre'ns dels altres, utilitzar els altres només en profit propi, anar contra els altres... tot això és només abandonar-se a les mans dels qui venen a fer destrossa en ramat de Déu. De moment semblen oferir avantatges, però l'alternativa a la comunió del ramat de Déu només és la de viure com llops entre llops que es destrossen mútuament, que és el que, malauradament, passa al nostre món. Encara una observació final: hi ha gent a qui aquesta metàfora del ramat seguint el seu pastor els repugna. Els sembla humiliant. Hauríem de remarcar, potser, que aquí no es predica el gregarisme, la conformitat passiva, la irresponsabilitat, sinó l'autèntica comunió responsable. Se'ns exhorta reconèixer i a acceptar responsablement la nostra condició social de membres d'una mateixa família humana sota un mateix Pare Deu i Pare, amb responsabilitat creadora, disposats àdhuc a sacrificar alguns interessos nostres, perquè tots puguin viure en la dignitat de fills. Qui hagi llegit íntegrament l'evangeli no podrà dir que Jesús prediqui el "borreguisme". Només cal que recollim les últimes paraules del fragment que avui hem llegit: "Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir

ETIQUETES
FIDELITAT COMUNITAT